

Anatolij Vasiljev

POSLANICA OB SVETOVNEM DNEVU GLEDALIŠČA 2016

Je gledališče potrebno?

Se sprašujejo tisoči profesionalcev, ki jih je gledališče razočaralo, in milijoni ljudi, ki so se ga naveličali.

Čemu nam bo?

V časih, ko je oder tako nepomemben v primerjavi s trgi mest in pokrajinami držav, kjer se odigravajo resnične tragedije iz dejanskega življenja.

Kaj bi z njim?

Pozlačeni balkoni, plišasti sedeži, zaprašene kulise, izumetničeni glasovi ali pa nasprotno – črne škatle, popackane z umazanijo in krvjo gomile pobesnelih golih teles.

Kaj nam gledališče lahko pove?

Vse!

Gledališče nam lahko pove vse.

To, kako žive bogovi na nebu, to, kako trpijo ujeti v podzemlju, to, kako strast povzdiguje in ljubezen pogublja, to, kako dober človek ni potreben, to, kako prevara zmaguje, to, kako ljudje žive v stanovanjih, otroci pa v taboriščih za begunce, in to, kako se vračajo na pogorišča, in to, kako se ločujejo od svojih dragih, gledališče lahko pripoveduje o vsem.

Gledališče je bilo in bo za vedno.

Prav zdaj, teh poslednjih petdeset, sedemdeset let je še posebej nujno potrebno. In to zato, ker je izmed vseh umetnosti edino gledališče – od ust do ust, iz oči v oči, iz rok v roke in od telesa k telesu. Ne potrebuje posrednika, med človekom in človekom je kot najčistejša stran neba, niti jug niti sever niti vzhod niti zahod – svet sam iz sebe, ki žari z vseh štirih nebesnih strani in ki ga lahko neposredno izkusi vsak, sovražen ali prijateljski posameznik.

Gledališče mora biti raznovrstno.

In med raznovrstnimi in številnimi gledališkimi formami bodo arhaične oblike gledališča potrebne najbolj od vseh. Gledališča ritualnih oblik ne smemo primerjati s sodobnim gledališčem modernih narodov. Kultura po vsem svetu se siromaši, namesto preprostega bistva in našega srečanja z njim nam podtikajo »kulturne informacije«.

Gledališče je odprto. Vstop je prost.

K vragu tehnične igrčke in računalniki – pojdite v gledališče, usedite se v parter ali na balkon, prisluhnite besedi, pogledajte žive podobe: pred vami je gledališče, ne podcenjujte ga in ne zanemarite ga v svojem hitečem življenju.

Gledališče mora biti vsakovrstno.

Samo enega gledališča nam ni treba – gledališča političnih iger, gledališča politične mišlovke, gledališča politikov, gledališča politike. Gledališča vsakodnevnega nasilja – posamičnega in množičnega, gledališča trupel in gledališča krvi na trgih in ulicah, v prestolnicah in na podeželju, med verstvi in med ljudstvi.

Prevedla: Tatjana Stanič